

Repcsi

Valahol ott vagy: Szemlélek fáradtan,
Hogy bukdácsol a repcsi a halmon,
Mint fehér kereszt vagy átlátszó madár.
Jó jelnek és új kezdetnek látszol.

Ó, a repcsi aztán búcsúzásul
Hosszú vesszőt ír emlékéül ismét
A sötétség kékjén, az alkonyon át
Érzed szíveddel az elválás tűjét.

Elgyötört felszínen szomorkodik egy pont:
Csak az örök gyerekek néznek így az égbe,
Elnevettem magam, és mintha felelne
A hajóablak mint napsütötte folt.

A furcsa június hónap

Hol kővé, hol rézzé akartam változni
A hűvös szelek közt a kaszálatlan réten.
A Sorbonne lépcsőin vágytam ücsörögni
Álmaimba bújva s átölelve térdem.

El akartam utazni a messzi Tuniszba,
Kijavítani, menteni bármit a sorsban,
A fedélzeten bánatom ölni a rumba,
Vágyakozni terád, álmodozni terólad.

Megnyugvásomra lelni a szintiszta csendben,
Ne legyen sem olyan, sem ilyen vihar ott,
Míg június álomi bársonya lebben,
Kipihenni magam, amiképp adatott.

Eszement, aki költ, ez a június itt
Kötetébe bevágta e verstani káoszt,
Beleválogatott szöveget, valamit,
Míg az árnyak alatt teraszunk behomálylott.

Reggelig tüzesen ropogott az a máglya,
Beleheltem a tűzzel a citrusi lángot,
Amit Afrika éjjelén gyújt meg a fáklya –
Üresen lobogott, ahol égnék az álmok.

Szivarozva a víg örömet meg a mámort,
Ledobom fejemen kihunyó koronámat,
Ami ifjúi szívemen tengeri vágy volt,
Az a csillagon úszik, a vízbe vet ágyat.

Rád emlékezve

Tudod hát, mi lesz? – Felkelnek a szelek,
Ráncolja homlokát az ég, s a kőcsésze
Medrében a víz pokoli vihart játszik,
Indulni hívnak a lüktető jelek.

Az utcára lépek szürke köpenyben,
Niagara-ködbe, rossz időalagútba,
Elrepült éveim visszakívánva
Egy röpke szekund erejére. Lelkemben

Jelszavunkat fogom rendre emlegetni,
Ismételni újra édes nevedet,
És te elmosolyodsz idegen szemekkel,
Talán le tudod fájó terhem venni:

Minden földért, amit meg nem találtam,
S ezért a bűnök felét követtem csak el,
Az ocsmány időben magamra találtam,
Hol villám ragyogja át a világom.

Kristálykorsókban csepp a lélegzeted,
Némán helyeselnek, hallgatnak a szobrok,
Az áruló szív is kész a bocsánatra
E pillanatban s mindörökké, veled.

Furcsa erők között

Mikor csillag jön fel az égre,
A rá várakozó homok
Telítődik északi fénnel,
S keleties meleget ont.

Leteríti vászonnal az éj
Az elalvó csónak félkörét,
Tengerek mágnesét vonzza a nyugat,
A puszták mágnesét vonzza a dél...

Az éjszakai ködös káosz
Mélyén furcsa erők között
A hold átkel az óceánon,
Mint akrobata az út fölött.

A nyár hirtelen álomba fordult

A nyár hirtelen álomba fordult,
Az ősz újra széttárta karját:
A szél behintette homokkal az arcom,
Az ágakat ellepték a hangyák.

Mindjárt vége a csillagesőnek,
Elnyugszik a hold a párnádon,
Visszahúzódva az erdőszélre
Hátrál, ledől, elbóbiskol.

Ó, szeptember, – sűrű alkony,
A sötét tájak ablakában – fenyves:
Csillagoktól fénylik hálókabátom
Éjjelente ágyad mellett, kedves.

Budapestem

A cseréptetőzet pikkelye
Narancs a naplemente alatt.
Asztal mögé ülsz, és mesét
Írsz már megint csak: „Egyszer voltak...”

Írtál erről már egykoron:
Rőt-vörös hó, várni találkára,
A téglarcú állomáson
Karácsonyi gyertyáknak vására.

Lepusztult terek hangja morajlik
Görbe kerületek meg dombok hátán.
Te az asztalnál ülsz, és most mintha
Kezdődhetne minden előlről újra.

Azt is hallottam, hogy egy jelből
Látni már: a mennyünk visszatér,
Hol ajtó s víz zaja és a szél fönn
A város mélyével balkonunkig elér.